

Ngã Tư Thân Yêu

Nguyễn Thị Thanh Dương

Chiều nay anh đến chỗ làm sớm như mọi ngày, nhưng lòng anh không thư thái vui vẻ. Anh lưu luyến nơi chốn và công việc của mình khi chỉ còn một tuần nữa là nghỉ việc chia tay, tâm hồn anh còn ham vui còn rất trẻ nhưng con người anh đã già cần nghỉ ngơi. Đơn xin thôi việc anh đã gửi supervisor và được chấp thuận rồi. Chỗ làm việc của anh chỉ là chiếc ghế ngồi nơi ngã tư đường Carter – Park Row gần trường Patrick Elementary. Anh là Crossing Guard cho đám học trò trường học nơi đây, trông cho lũ trẻ qua đường khi tan trường về, công việc bán thời gian nhàn hạ hợp với sức khỏe và tuổi xế chiều của anh và nhất là anh yêu lũ học trò trẻ con ngây thơ, yêu mái trường chúng ra vào, những hình ảnh này đã chạm vào trái tim anh, làm anh nhớ lại tuổi thơ học trò của mình và hơn thế nữa anh đã từng là nhà giáo tại Việt Nam trước khi sang Mỹ.

Tháng 9 trời vẫn còn nắng nóng anh che thêm chiếc dù, ngồi trên ghế anh nhìn dòng xe cộ dừng lại khi đèn đỏ và lao vùn vụt đi khi đèn xanh mà ngẫm nghĩ đến bao cuộc đời của thế nhân, ai biết được những người đang chạy xe trên đường kia đi về đâu, buồn vui hay sướng khổ thế nào? Và những kẻ qua ngã tư mỗi ngày hay chỉ là tình cờ bất chợt qua đây nhìn thấy anh, có lúc trời nắng nóng, có lúc mưa ướt gió lùa, họ có tưởng tượng về anh như anh đã nghĩ về họ không? Rồi một tuần nữa anh sẽ vắng mặt nơi đây, dĩ nhiên là sẽ có người khác thay thế, có ai để ý, ai tinh ý biết ngã tư nay đã đổi người Crossing Guard không?

Nhưng anh biết chắc có những đứa học trò, những ông bố bà mẹ thường đón con khi tan trường về sẽ nhận ra điều này. Thịnh thoảng có những phụ huynh đã dừng lại bên anh hỏi thăm trò chuyện. Anh biết mặt biết tên vài người, ông Kyler bố của thằng Alex học lớp ba, người đàn ông to béo vui tính, hôm nào đến đón con sớm anh ta đều ghé thăm anh và tán dóc vài câu chuyện vui; mẹ của Violet học lớp bốn là Eva thì khi đi đón con nàng luôn đẩy chiếc xe nôi với đứa baby ở trong có vẻ như vừa cho đứa bé đi dạo chơi vừa đón được đứa chị, một công đôi việc; và nhiều phụ huynh khác nữa, chỉ gặp nhau trao nhau một nụ cười, một lời chào cũng đủ thân quen.

Anh đã làm việc, đã trải qua một phần đời ở ngã tư Carter- Park Row suốt 15 năm, anh tự hào là ngã tư thân yêu, ngã tư an toàn của anh vì chưa bao giờ xảy ra tai nạn lớn nhỏ nào trong giờ giấc anh làm việc. Mỗi dịp lễ Tết anh đều nhận thiệp chúc và quà tặng của nhiều phụ huynh và học trò, chỉ là những món quà nhỏ đơn sơ, những lời chúc chân tình mà ấm lòng, lễ Tạ Ơn họ cảm ơn anh dù đó là công việc của anh, công việc mà anh không hề nhàm chán, mỗi ngày 2 tiếng, mỗi tuần 5 ngày từ Thứ Hai đến Thứ Sáu, mỗi năm từ Tháng Tám đến Tháng Sáu. Nhiều người làm công việc này chỉ một thời gian ngắn là họ nghỉ, có lẽ anh là người hiếm hoi bám trụ dài lâu.

Ngã tư anh ngồi đối diện khu apartment có hàng cây cao, bao lần lá đổi màu mùa Thu, lá rơi rụng khi mùa Đông lạnh lẽo và sức sống bật dậy khi mùa Xuân về những chiếc lá non búp lên khoe sắc trong làn gió mới, rồi lá xanh um tỏa bóng mát mùa Hè là lúc lũ học trò được nghỉ những tháng hè đầy nắng tha hồ ở nhà rong chơi với gia đình. Trong cái túi xách tay anh mang đi làm thường có chai nước hay một quả táo và không bao giờ quên chiếc kèn harmonica, anh thường đến sớm để thanh thoi ngắm nhìn đường sá hay khi mơ mộng cao hứng mang chiếc kèn ra thổi bản nhạc nào yêu thích, một mình anh một cõi, một mình anh lắng nghe những cảm xúc với cuộc sống xung quanh. Anh đã đi theo những mùa, anh đã thả hồn theo lũ học trò theo chân chúng vào trường lớp, chạy nhảy giờ ra chơi hay hí hửng lúc tan trường về. Anh được sống lại từng phút giây với chúng.

Đã 3:30 đến giờ tan trường rồi, anh trở về thực tế công việc cầm cái bảng STOP để canh giữ dòng xe cộ cho học sinh băng qua đường, những xe phụ huynh đậu sát lề đường gần sân trường nhất đã đón con em họ và chen chúc nhau chuyển bánh, những người khác thì tay nắm tay con em mình đang đi trên hè đường, mỗi người về mỗi ngã. Ôn ào ríu rít những bước chân tung tăng và tiếng nói cười.

Khi công việc tạm ngơi anh trông thấy con bé Sienna đang tha thẩn bước tới, chiếc cặp sách trĩu trên vai, lúc này nó thường chậm chân ra sau chúng bạn. Con bé vui tính lí lắc từ khi vào lớp một tới giờ nó đã lên lớp năm rồi, mấy năm trời ngày nào tan trường cũng có mẹ đến đón dắt tay nó về, nhà nó gần đâu đây, nhưng bây giờ thì nó về một mình. Năm con bé học lớp một, một hôm lúc tan trường về nó tung tăng đi cùng với mẹ

khi ngang qua chỗ anh ngồi con bé giữ tay mẹ dừng chân lại, nó ngây thơ vui vẻ giới thiệu tên là Sienna và khoe:

– Bác ơi, ngày mai 23 Tháng Ba là sinh nhật của cháu đó.

Con bé thật xinh xắn dễ thương và cử chỉ của nó càng dễ thương hơn. Anh cảm động rút chiếc kèn Harmonica từ trong túi xách thối tặng nó bài Happy Birthday ngay tại chỗ. Hai mẹ con Sienna cùng vui thích cảm ơn anh.

Thế rồi năm sau Sienna lại kéo tay mẹ nó dừng chân bên chỗ anh ngồi khi tan trường về, con bé hớn hờ hỏi anh:

– Bác còn nhớ ngày sinh nhật của cháu không?

Anh bối rối vì không hề nhớ và không ngờ hôm nay con bé “khảo bài” anh. Con bé lại khoe:

– Ngày mai 23 Tháng Ba là sinh nhật cháu đó.

Anh lại rút chiếc kèn Harmonica ra thối tặng nó bài Happy Birthday và hôm đó anh ghi nhớ ngày sinh nhật của cô bé Sienna ngây thơ đáng yêu, năm sau anh không đợi nó nhắc mà tự anh đã nhắc trước rồi thối kèn chúc mừng sinh nhật nó.

Đầu năm nay con bé đi học không có mẹ đến đón lúc tan trường nữa, anh tưởng là mẹ bận rộn nên nó tự đi về một mình, nhưng một hôm Sienna ghé vào và buồn buồn kể cho anh nghe ba mẹ nó đã ly dị, mẹ mang em nó đi nơi khác chỉ còn mình nó ở với ba, giờ tan trường ba đi làm chưa về nên không thể đón nó như mẹ đã từng đón được. Anh nghe mà buồn lây nhưng cố gượng cười khuyến khích con bé và khuyên nó cẩn thận trên đường về nhà.

Bây giờ con bé Sienna đang đi đến gần anh, nó cất tiếng chào như thường lệ:

– Chào bác cháu về nhà đây.

Anh chợt nhớ ra đã chia sẻ tin anh sắp nghỉ làm với vài ông bố vài bà mẹ thân quen mà còn sót Sienna, đứa trẻ đã từng chia sẻ vui buồn với anh, anh vội nói:

– Sienna, tuần sau là bác nghỉ làm rồi. Bác nói lời chia tay cháu từ hôm nay. Bác chúc cháu ngoan ngoãn học giỏi và đi học về luôn an toàn cho ba yên tâm đi làm nhé.

Con bé khựng bước, cảm động rơm rớm nước mắt:

– Cháu không muốn tin đó là sự thật, bác nghỉ làm cháu sẽ buồn lắm.

Anh cười cho nó vui:

– Bác vẫn có dịp đi ngang qua ngã tư này và mỗi năm bác sẽ thối kèn chúc mừng sinh nhật Sienna ngày 23 tháng Ba dù bác đang ở nơi đâu. Thôi cháu về nhà đi kéo muện.

Con bé lại tươi cười vẫy tay chào tạm biệt và nhanh chân bước đi.

Anh đã hoàn tất công việc ngày hôm nay, anh cũng thu dọn đồ đạc ra về. Chỉ còn một tuần nữa thôi anh sẽ tạm biệt ngã tư Carter- Park Row, hàng cây bên kia apartment sẽ không ai rảnh ngồi ngắm suốt bốn mùa như anh, những xe cộ qua đây cũng không ai rảnh ngồi nhìn mà tưởng tượng ra bao nhiêu kiếp người bao nhiêu cảnh đời như anh. Anh sẽ tạm biệt những đứa học trò trường Patrick Elementary, suốt mấy năm anh đã nhìn thấy chúng và 15 năm qua bao đứa trẻ đã rời trường lên trung học vào đại học và giờ có đứa đã trưởng thành. Những đứa nhỏ năm xưa tan trường về chờ anh giương tấm bảng STOP che chở cho chúng băng qua đường nay chúng là ai làm gì trong xã hội này? Anh chạnh lòng nghĩ đến con bé Sienna hoàn cảnh cha mẹ ly dị thật đáng thương, nó sống cùng với ba thiếu vắng tình cảm người mẹ và hình bóng đứa em nhỏ. Anh thầm cầu mong Sienna sang năm lên Junior high school con bé luôn nhiều nghị lực, lạc quan vui vẻ như bản tính của nó và sau này bước vào đời sẽ gặp nhiều may mắn.

Anh lái xe ra về mà tâm hồn như còn ở lại ngã tư Carter-Park Row thân yêu.

Nguyễn Thị Thanh Dương